

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/367/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1404120025
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1404120025.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Zuzany Kučerovej, v právnej veci žalobcu: Správcovské bratislavské družstvo, Drobného ul. č. 27, Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou JUDr. Barbara Holíková, s.r.o., so sídlom Staré Grunty 162, Bratislava proti žalovanému: Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, Polianky č. 9, Bratislava, zast. advokátom JUDr. Jozefom Drvárom, Belinského ul. č. 16, Bratislava, o 6.166,13 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 28. marca 2014, č. k. 9C/243/2005- 534, v spojení s opravným uznesením zo dňa 16.04.2014, č.k. 9C/243/2005-556 a uzneseníu tohto súdu zo dňa 5. apríla 2011, č.k. 9C/243/2005-110, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa **z r u š u j e** a vec sa mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Uznesenie súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata 6.166,13 eur s príslušenstvom. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaný vykonával do 31.12.2001 správu bytového domu na O.. C.. R. XX,XX D. H.. Od 01.01.2002 správu predmetného domu vykonáva žalobca. Dňa 02.10.2001 žalovaný uznal dlh voči žalobcovi ku dňu 31.12.2000 vo výške 315.613,55 Sk z titulu nevyčerpaných prostriedkov určených na údržbu a opravy domu, bytov a nebytových priestorov v dome, pričom táto suma predstavuje zostatok ROUBF bytového domu vedeného u žalovaného. Zároveň v uznaní dlhu uviedol, že tvorba a čerpanie FPUO od 01.01.2001 do 30.10.2001 bude predmetom konečného vyúčtovania, ktoré spracuje do 30.12.2001. Keďže v určenej lehote nebolo konečné vyúčtovanie spracované, žalobca ako mandatár žalovaného vyhotovil na základe dokladov k ročnej účtovnej závierke žalovaného za rok 2001 dňa 15.03.2002 potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu za objekt, v ktorom potvrdzuje stav vzájomných pohľadávok ku dňu skončenia správy vo výške 185.760,77 Sk ako dlh, ktorý mu vznikol v súvislosti s ukončením správy ku dňu 31.12.2001. Zástupca žalovaného poukazoval predovšetkým na skutočnosť, že žalobcom predložený uznávací prejav (uznanie dlhu) zo dňa 02.10.2001 so stavom k 31.12.2000, podpísaný V.. Č. Z. V. B., konajúcimi za žalovaného, žalovaný neuznáva, keďže uznaný záväzok (dlh) žalovaného ku dňu 31.12.2000 ani k 02.10.2001 v deklarovanej výške neexistoval a ani nemohol existovať z objektívnych dôvodov (napríklad existencia nedoplatkov - 229.365,- Sk a ďalšie). Nejedná sa o perfektný uznávací prejav, uznanie dlhu nie je nijako označené, nenachádza sa v evidenciách žalovaného, ktorý ho dôrazne odmieta a neakceptuje. Ďalej uviedol, že je nulité potvrdenie SBD zo dňa 15.03.2002 o tom, že údajne je žalovaný dlžníkom vlastníkom, majúcim status veriteľa. Žalobca po 31.12.2001 nebol oprávnený zastupovať žalovaného na základe mandátnej zmluvy a vydávať v mene a za žalovaného ako mandanta žiadne písomné potvrdenie, pretože prestalo byť po 31.12.2001 mandatárom a stal sa na zmluvnom základe

originálnym správcom bytového domu na ulici C.. R. XX, XX D. H. a žalobca evidentne konal v rozpore s objektívnou realitou a oprávnenými záujmami žalovaného. V čase jeho vyhotovenia ešte nebolo spracované ročné vyúčtovanie za rok 2001 a neboli vrátené preplatky vlastníkom v bytovom dome, čo je zrejme z existujúcich listinných dôkazov dokladajúcich reálny stav. Uviedol, že žalobca v rozpore s mandátnou zmluvou nevykonával ako mandatár správu na účet žalovaného, ako mandanta, ale na svoj účet (žalobcu) zriadený vo februári 2001 v U. H., Z..G., kde vlastníci poukazovali v roku 2001 ich peňažné plnenia. Pri zriadení uvedeného účtu v U. H., Z..G. boli naň predisponované peňažné prostriedky z účtu žalovaného, čo nie je zohľadnené, dôkazy o tom sú v dispozícii žalobcu. Žalovaný tiež vzniesol námietku premĺčania žalobcom uplatneného nároku. Akcentoval, že povinnosť žalovaného podľa uznania dlhu - spracovať do 31.12.2001 „konečné finančné vyúčtovanie FPUO“ neobstojí, pretože nositeľom tejto zmluvne prevzatej povinnosti bol podľa mandátnej zmluvy samotný žalobca, ktorý ju evidentne nesplnil riadne a včas, nedôvodne jej splnenie požaduje od žalovaného. Neobstojí tvrdenie žalobcu o tom, že údajne „Konečné vyúčtovanie bolo zrealizované 12.03.2003. Na základe tohto vyúčtovania vznikol žalovanému voči žalobcovi dlh, výška ktorého je totožná s výškou uvedenou v potvrdení zo dňa 15.03.2002“ uviedol, že žalovaný kategoricky odmieta jeho dôvodnosť. Z uznania dlhu zo dňa 02.10.2001 je zrejme, že v tomto uznaní žalovaný uznáva, že ku dňu 31.12.2000 predstavoval zostatok fondu bytového domu na ulici C.. R. XX, XX D. H. sumu 315 613,55 Sk a túto sumu sa zaviazal previesť na účet vlastníkov predmetného bytového domu vedený žalobcom č.ú. XXXXXXXXXXXX D. C. Ú. U. H., Z..G. do 31.10.2001. Z potvrdenia zo dňa 15.03.2002 je zrejme, že žalovaný potvrdzuje, že výška dlhu, ktorý mu vznikol v súvislosti s ukončením zmluvy o výkone správy bytového domu na ulici C.. R. XX, XX D. H. ku dňu 31.12.2001 predstavuje sumu 185.760,77 Sk. Z tabuľkového prehľadu zostatkov fondu údržby a opráv jednotlivých bytových domov, ktorý bol dňa 12.03.2003 podpísaný V.. K., J. Ž. Z. V.. Č., C. C. žalovaného vyplýva zostatok bytového domu C.. R. XX, XX H. (riadok 83) vo výške 185.760,77 Sk. Svedkyňa V.. K. uviedla, že u žalovaného pracovala s menšou prestávkou do roku 2003, zastávala funkciu ekonomickej námestníčky. Uviedla, že tvorba a čerpanie fondu opráv predstavovalo odsúhlasenie každej jednej faktúry, ktorá sa mala uhradiť a bola uhradená. Na základe zadania predsedu SBD BA IV vypracovala tabuľku, ktorá je súčasťou súdneho spisu a v ktorej na základe podkladov, ktoré mala k dispozícii vyčíslila zostatok fondu opráv predmetného objektu sumou 185.760,77 Sk. Svedkyňa I.M. I. uviedla, že od roku 1994 do 2001 pracovala u žalovaného ako vedúca oddelenia nájomného. Od roku 2001 pracuje u žalobcu ako B. M.. Uviedla, že fond opráv je jediný, ktorý si vlastníci v plnej výške prenášajú od jedného správcu k druhému. V predmetnej veci nevyčerpané finančné prostriedky fondu opráv predstavujú sumu 185.760,77 Sk. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil, že žaloba nie je dôvodná.

3. Vec právne posúdil podľa § 8 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov účinného ku dňu ukončenia správy žalovaného, § 451 ods. 1, 2, § 454, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premĺčuje v dvojitej (kombinovanej) premĺčacej dobe, t. j. subjektívnej a objektívnej (§ 107 ods. 1, 2 OZ). Predmetom sporu je zaplatenie sumy 185.760,77 Sk/6.166,13 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou - 354.998,18 Sk a sumou zostatku na účte prevádzky, údržby opráv ku dňu 31.12.2001, t. j. ku dňu, keď žalovaný ukončil výkon správy predmetného bytového domu vo výške 531.836,35 Sk a sumou 8.922,- Sk za úhradu dodávateľských faktúr z obdobia správcovskej činnosti žalovaného. Tieto jednotlivé nároky bolo potrebné posudzovať samostatne, nakoľko všetky nepredstavujú zostatok na účte prevádzky, údržby a opráv ku dňu zániku správy vykonávanej žalovaným (niektoré z nich majú iný právny základ). Pokiaľ ide o nárok vo výške 531.836,35 Sk ako zostatok na účte prevádzky, údržby opráv ku dňu 31.12.2001 súd uviedol, že tieto finančné prostriedky sú vo vlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome. Aktívna vecná legitímácia žalobcu v spore vyplýva z ustanovenia § 8b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z.. Žalobca v tomto prípade koná pred súdom za vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Námietka premĺčania uplatnená žalovaným je podľa názoru súdu dôvodná. Keďže k ukončeniu správy žalovaným došlo 31.12.2001, bolo potrebné na danú vec aplikovať zákon č. 182/1993 Z.z. účinný k tomuto dátumu. Tento vo svojom ustanovení § 8 ods. 2 v prípade ukončenia správy okrem povinnosti bývalého správcu predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov správu o svojej činnosti a odovzdať všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu, neukladal bývalému správcovi povinnosť previesť zostatok majetku vlastníkov na účtoch v banke na účty nového správcu alebo spoločenstva. Žalovaný teda v čase ukončenia správy nemal zákonnú povinnosť previesť zostatok majetku vlastníkov na účty nového správcu. Jeho povinnosť previesť tento zostatok, teda nebol zákonnou povinnosťou (povinnosť vyplývajúca zo zákona č. 182/1993 Z.z.), ale povinnosťou z titulu vydania bezdôvodného obohatenia (§ 451 o.z. - titulom právneho dôvodu, ktorý odpadol, keďže ukončením výkonu správy odpadol dôvod spravovania majetku vlastníkov). Pri absencii zákonnej povinnosti bývalého správcu

previesť zostatok majetku vlastníkov na nového správcu, bolo potrebné predmetný vzťah posudzovať podľa zásad pre vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnako aj nárok žalobcu na zaplatenie sumy 8.922,60 Sk napĺňa skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia, keď predstavuje nárok, o ktorom žalobca tvrdí, že ho splnil za žalovaného (k plneniu došlo v období od 01.01.2002 do 28.02.2002), hoci povinnosť plniť mal žalovaný sám (§ 454 o.z.). V tomto prípade nešlo o povinnosť previesť zostatok majetku vlastníkov na nového správcu, ale o prípad, kedy za bývalého správcu uhradil dodávateľské faktúry za poskytnuté služby (za teplo, vodu a podobne) v období výkonu správy žalovaným, samotný žalobca, t. j. žalobca plnil za žalovaného, hoci povinnosť plniť mal žalovaný. Ak teda žalobca plnil za žalovaného, hoci mal žalovaný plniť sám, došlo u žalovaného k získaniu bezdôvodného obohatenia podľa § 454 Občianskeho zákonníka dňom plnenia od 01.01.2002 do 28.02.2002. V prejednávanej veci žalovaný opakovane namietal premlčanie žalobcom uplatneného nároku. Vznesená námietka premlčania je podľa súdu prvej inštancie dôvodná. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu prevádzky, údržby a opráv za objekt XXXX C.. R. XX, XX D. H. zo dňa 15.03.2002, ktoré presne vyčísluje žalobcom uplatnený nárok v jeho jednotlivých položkách (sú v ňom zahrnuté všetky jednotlivé nároky tvoriace žalovanú sumu). Predmetné potvrdenie vypracoval a podpísal za žalovaného samotný žalobca (V. Y. Č.), v tom čase ako mandatár žalovaného na základe uzavretej mandátnej zmluvy. Z toho je zrejmé, že žalobca (bez ohľadu na plynutie objektívnej trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť 01.01.2002) sa subjektívne dozvedel o tom, že došlo na jeho úkor (respektíve vlastníkov) k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, najneskôr dňom vystavenia predmetného potvrdenia (15.03.2002). Prípadná neplatnosť tohto potvrdenia nemala vplyv na získanie vedomosti žalobcu o existencii bezdôvodného obohatenia ani o osobe, ktorá sa bezdôvodne obohatila. Dvoročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie predmetného nároku teda začala plynúť dňom 16.03.2002 a uplynula dňom 15.03.2004. Žalobca podal návrh na súd až dňa 21.12.2004, teda oneskorene. Keďže žalovaný sa premlčania dovoľal, premlčané právo nebolo možné žalobcovi priznať (§ 100 ods. 1 posledná veta Občianskeho zákonníka). K predĺženiu plynutia premlčacej lehoty nedošlo ani uznaním dlhu žalovaného dňa 02.10.2001. Toto uznanie dlhu totiž nespĺňalo náležitosti v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka, keďže z neho nevyplýva výška práve žalovanej sumy a nie je z neho zrejmý ani neuhradený zostatok. Zároveň toto uznanie nezohľadňuje stav ku dňu skončenia správy žalovaným, keď výška dlhu bola vyčíslená ku dňu 31.12.2000. Po ukončení správy žalovaný žiadny dlh neuznal. S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie alebo ho zruší a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zmluva o výkone správy má charakter zmluvy spotrebiteľskej a preto aplikácia reštriktívneho výkladu ustanovenia § 8 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. by v praxi znamenala hrubý zásah do práv a právom chránených záujmov vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytových domoch; fakticky by znamenala právo správcu nevyúčtovať správu a nepreviesť žiadne prostriedky vlastníkom po skončení správy domu v rozhodnom období a tieto si ponechať. I v prípade, že povinnosť vykonať záverečné vyúčtovanie a previesť finančné prostriedky vlastníkov zákon *expressis verbis* v rozhodnom období neupravoval, nie je možné nijakým výkladom dospieť k záveru, že vlastníkom nepatrí právo domáhať sa pohľadávky z konečného vyúčtovania a zaplatenia nespotrebovaných prostriedkov (či už FÚO alebo aj nespotrebovaných a zálohovo predplatených prevádzkových prostriedkov), ktorá suma z tohto vyúčtovania vyplynie, ani že bývalý správca má právo si tieto finančné prostriedky ponechať. Zo zmluvy o výkone správy medzi jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na ulici C.. R. XX-XX D. H. a žalovaným jednoznačne vyplýva povinnosť žalovaného vykonať vyúčtovanie a previesť majetok vlastníkov. Teda plnenie, ktorého sa žalobca domáha je pohľadávkou vlastníkov z konečného finančného vyúčtovania, vyplývajúce z ustanovenia článku VIII bod 1 písm. b) a tiež článku VIII bod 1 písm. c) zmluvy o výkone správy. Medzi žalovaným a žalobcami teda na základe zmluvy o výkone správy vznikol záväzkový vzťah, ktorý je upravený príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, zákona č. 182/1993 Z.z., a z ktorého účastníkom zmluvy vzniklo právo na plnenie a súčasne povinnosť splniť záväzok. Právnym dôvodom záväzku žalovaného bola teda zmluva, a ako pohľadávku z konečného vyúčtovania podľa článku VIII bod 1 písm. b) a c) zmluvy o výkone správy túto nie je možné kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie. Za nesprávny považuje aj právny názor súdu, že uznanie dlhu nespĺňalo náležitosti v zmysle ustanovenia § 588 Občianskeho zákonníka. Žalobca nespochybňuje, že výška žalovanej istiny nekopíruje sumu v uznaní dlhu, práve naopak, pri preukazovaní výšky FÚO ku dňu skončenia správy ako jednej z položiek konečného vyúčtovania, ak výšky zostatku finančných prostriedkov, je nutné považovať výšku záväzku ako ju uznal žalovaný k 31.12.2000 za majetok vlastníkov ku dňu 31.12.2000. Podľa ustanovenia § 588 Občianskeho zákonníka

prešlo dôkazné bremeno v tejto časti uplatneného nároku z veriteľa (žalobcu) na dlžníka (žalovaného), teda bolo procesnou povinnosťou žalovaného preukázať, že predmetný dlh v uznanej výške 315.613,55 Sk ku dňu 31.12.2000 nevznikol, že bol splnený alebo že zanikol inak. Uznanie dlhu žalovaným zaväzuje. Nakoľko žalovaný pohľadávku z uznania dlhu neuhradil, je nutné predpokladať, že stav majetku vlastníkov na FÚO bol k 31.12.2000 vo výške 315.613,55 Sk a stav ku dňu skončenia správy potom vyplýva z listinných dôkazov založených v spise za obdobie 01.01.2001 - 31.12.2001. Pohľadávka vlastníkov v časti 315.613,55 Sk vyplýva z uznania dlhu, čo má vplyv aj na právne posúdenie premlčacej doby tejto časti nároku. Pohľadávka, ktorej zaplata sa vlastníci domáhajú, je zmluvným záväzkom žalovaného z konečného vyúčtovania (článok VIII bod 1 písm. b) a c) zmluvy o výkone správy) a v časti 315.613,55 Sk z uznania dlhu, s čím súvisí aj posúdenie premlčacej doby. Pokiaľ teda žalovaná istina je peňažnou pohľadávkou z konečného vyúčtovania vzťahuje sa na jej uplatnenie súdnou cestou ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka. Žalobca mohol právo uplatniť 1. raz dňa 01.01.2002 (t. j. odo dňa nasledujúceho po skončení správy žalovaným), žaloba bola podaná vlastníkami dňa 21.12.2004, teda vo všeobecnej premlčacej lehote podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá by uplynula 01.01.2005. Podľa článku VIII bod 1 písm. b) zmluvy o výkone správy bol žalovaný povinný pri skončení správy vykonať vyúčtovanie do 31.05. nasledujúceho roku, t. j. do 31.05.2002, t. j. premlčacia doba pohľadávky vlastníkov by začala plynúť 01.06.2002 a uplynula 01.06.2005. V prípade časti pohľadávky FÚO vo výške 315.613,55 Sk, ktorá vyplýva z uznania dlhu z 02.10.2001, bola splatnosť dlhu určená 31.10.2001, v súlade s ustanovením § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, premlčacia doba by uplynula 02.10.2011. V prípade sumy 8.922,60 Sk je pohľadávkou z konečného vyúčtovania podľa ustanovenia článku VIII bod 1 písm. b) zmluvy o výkone správy, v zmysle ktorého bol žalovaný povinný pri skončení správy vykonať vyúčtovanie do 31.05. nasledujúceho roku, t. j. do 31.05.2002, t. j. premlčacia doba pohľadávky vlastníkov by začala plynúť 01.06.2002 a uplynula 01.06.2005. Napokon žalobca z opatrnosti namietol rozpor výkonu práva uplatniť námietku premlčania žalovaným s dobrými mravmi. Vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome márne uplynutie premlčacej doby nijako nezavinili, sami ani prostredníctvom nového správcu (žalobcu) nemajú prístup k účtovným dokladom žalovaného a teda nie sú schopní vypracovať konečné vyúčtovanie jeho správy, pokiaľ on sám je vo veci nečinný. Žalovaným uplatnená námietka premlčania v prípade jeho vlastnej nečinnosti pri skončení správy a procesný postup a zvolená obrana v konaní, je v rozpore s dobrými mravmi.

5. Žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Poukázal na to, že uznávací prejav (uznanie dlhu) zo dňa 02.10.2001 so stavom k 31.12.2000 neuznáva z viacerých dôvodov. Predovšetkým žalovaným uznaný záväzok k 31.12.2000 ani k 02.10.2001 v deklarovanej výške neexistoval a ani nemohol existovať z objektívnych dôvodov (napr. existencia ničím nepodložených disproporcií fondových prostriedkov so stavom k 31.12.2000 oproti ich stavu k 31.12.1999, nedoplatky vlastníkov k 31.12.2000). Nejedná sa o perfektný uznávací prejav, uznanie dlhu nie je nijako označené, nenachádza sa v evidenciách žalovaného, ktorý ho kategoricky neguje, neakceptuje, bol mu daný k dispozícii až počas súdneho sporu. Je tak na žalobcovi, aby preukázal skutočnosti deklarované v uznaní dlhu, ich objektivitu, existenciu deklarovaného dlhu a spôsob jeho kvantifikácie, ktorý je vágny. V tomto smere poukázal na znalecký posudok č. X/XXXX dokladujúci o.i. účtovne ani inak nepodložené disproporcie v účtovnom stave k 31.12.1999 so stavom k 01.01.2000, nerešpektovanie zákona o účtovníctve a ďalších predpisov pri vedení účtovníctva žalovaného v rozhodnom období, čo odplatne zmluvne zabezpečoval žalobca vrátane roku 2000. Podľa článku XI bodu 2 vety prvej MZ je právne neúčinné (nulité) písomné potvrdenie žalobcu zo dňa 15.03.2002 o konečnom vyúčtovaní FPÚO, o tom, že údaje je žalovaný dlžníkom vlastníkom, majúcim status veriteľa. Žalobca ako bývalý mandatár po 31.12.2001 nebol 15.03.2002 oprávnený zastupovať žalovaného na základe MZ, konať v jeho mene ako mandanta a vydávať v mene (za) žalovaného ako mandanta predmetné potvrdenie. Žalobca prestal byť po 31.12.2001 mandatárom a stal sa na zmluvnom základe originálnym správcom bytového domu na ul. C.. R. XX-XX D. H., konal v rozpore s MZ a objektívnou realitou ako aj oprávnenými interesmi žalovaného. V čase vyhotovenia potvrdenia ešte nebolo spracované ročné vyúčtovanie za rok 2001 za spomínaný bytový dom, čo je zrejme z listinných dôkazov. Dokladujú, že 15.03.2002 žalovaný nemohol vyplatiť vlastníkom preplatky z ročného vyúčtovania 2001. Žalovaný namieta, že žalobca úhradou realizovanou z účtu vlastníkov po 31.12.2001 neplnil úhrady faktúr dodávateľom za obdobie pred 01.01.2002 za žalovaného 8.922,60 Sk, ale plnil za vlastníkov, ktorí prijali naturálne plnenie. Správca (tak pôvodný ako aj nový) súd vo všeobecnosti len fakturačným miestom a právne relevantné je, kto od dodávateľov prijal ich plnenia, a nie to, kedy tieto boli uskutočnené. Tak žalobca (nový správca) ako ani žalovaný (ako bývalý, pôvodný správca) nie sú nositeľmi úhrady tohto druhu, ktoré zaťažujú samotných vlastníkov, z účtu ktorých mali byť a aj boli uhradené - na ich ťarchu a nie na ťarchu žalobcu respektíve žalovaného ako správcov. Žalobca si riadne a včas nesplnil všetky zmluvne prevzaté povinnosti mandatára (článok

XI body 7 a 8 MZ), neodúčtoval peňažné prostriedky dohodnutým spôsobom a v dojednanom čase a mieni si vynútiť takéto plnenie na základe anonymnej, neadresnej, nešpecifikovanej zmluvy o výkone správy. V ďalšom žalovaný žiadal akceptovať právny názor odvolacieho súdu vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 6Co/722/2013-520, zo dňa 24.02.2014. V ďalšom poukázal na to, že od februára 2001 poukazovali vlastníci ich mesačné zálohové preddavkové platby ako aj nedoplatky z ročného vyúčtovania za rok 2000 na účet žalobcu zriadený v U. H., Z.G., ktorý kontinuálne ostal aj po 31.12.2001 účtom žalobcu a žalovaný nemohol ním disponovať, a ani nedisponoval. Aj v prípade právnej a faktickej perfektnosti žalobcom uvádzanej anonymnej zmluvy o výkone správy nie je možné akceptovať ním produkované tvrdenie o povinnosti žalovaného založenej na dikcii článku VIII bod 1 písm. b) a c) tejto zmluvy, pre jej rozpor so zákonom o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Po 31.12.2001 nebol žalovaný ako bývalý správca oprávnený, ani povinný spracovať ročné vyúčtovanie za rok 2001 a správu o činnosti, pretože nositeľom tejto zákonnej povinnosti bol žalobca. Ten bol oprávnený aj povinný primárne podľa zákona aj podľa MZ spracovať vyúčtovanie FPÚO ako nový, originálny správca pre vlastníkov v bytovom dome, ktorý bol (so stavom od 01.01.2002) bývalý mandátár, činnosť ktorého skončila 31.12.2001. Je absolútne vylúčená, čo i len potenciálne legálna povinnosť žalovaného spracovať konečné vyúčtovanie k 31.12.2001 po tomto dni, keď nositeľom tejto povinnosti ex lege bol žalobca. Žalobca si ju evidentne nespĺnil riadne a včas - nedôvodne a protiprávne sa jej splnenie požaduje od žalovaného, a to v čase, kedy to v roku 2002 zo strany žalovaného preukázateľne nebolo legálne možné. Neobstojí nezmyselné tvrdenie žalobcu o tom, že údajné konečné vyúčtovanie bolo zrealizované 12.03.2003, na základe čoho údajne vznikol žalovanému voči žalobcovi dlh, výška, ktorého je totožná s výškou uvedenou v potvrdení z 15.03.2002. Žalovaný kategoricky popiera dôvodnosť takýchto požiadaviek žalobcu. Žalovaný rámcovo poukazuje na nesporný fakt, že od 01.01.2001 (po 31.12.2000, dni ku ktorému je uznanie dlhu z 02.10.2001 vystavené) o. i. došlo k ďalšej dispozícii s majetkom vlastníkov. To samo osebe bez ďalšieho neguje povinnosť žalovaného plniť v rozsahu žalovanej istiny, pretože ku skončeniu výkonu správy došlo až 31.12.2001. Údajný rozpor výkonu práva uplatniť námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi, je výsmechom spravodlivosti. Je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, kto na úkor koho uzavretím MZ získal prospech, ktoré konkrétne fyzické osoby z toho doteraz profitujú prostredníctvom žalobcu, ktorý si riadne a včas nespĺnil všetky povinnosti vyplývajúce mu z MZ (čl. XI) a platných všeobecne záväzných predpisov. Bolo vecou vlastníkov a žalobcu, či a kedy si na súde uplatnia po 31.12.2001 ich návrhom zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom, k čomu nemuselo dôjsť 21.12.2004, ale skôr.

6. Žalobca vo svojom stanovisku k vyjadreniu žalovaného uviedol, že napriek skutočnosti, že v tomto konaní žalobca opakovane zdôrazňuje, že vystupuje v konaní ako aktívne legitimovaný účastník nie na vlastný účet, ale v súlade s § 8b ods. 1 zák. č. 182/1993 Z.z. za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom, teda na účet vlastníkov, žalovaný neberie tento zákonný dôsledok jeho postavenia ako správcu na vedomie. Poukázal na to, že existencia, platnosť/neplatnosť mandátnej zmluvy uzatvorenej medzi Stavebným bytovým družstvom Bratislava IV a Správcovským bratislavským družstvom, je vecou obchodno - záväzkového vzťahu medzi dvoma podnikateľskými subjektmi. Pre posúdenie dobromyseľnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov, tretích osôb, je jeho obsah právne irelevantný. Voči vlastníkom na základe platnej zmluvy o výkone správy domu zodpovedá žalovaný. Názor žalovaného, že neobstojí tvrdenie, že voči vlastníkom je nositeľom zákonom uloženej povinnosti previesť zostatok finančných prostriedkov žalovaný, je absolútnym skutkovým a právnym nezmyslom. Navyše sám žalovaný inicioval konanie o určenie neplatnosti mandátnej zmluvy, ktorého výsledok je žalovanému dobre známy, keďže bolo právoplatne zamietnuté. Poukázal na to, že finančné prostriedky, ktorých zaplatenie je predmetom tohto sporu, sú majetkom vlastníkov, nie správcu, žalobca sám z výsledku sporu nemá žiadny benefit. Založenie bankového účtu bytového domu žalobcom ako mandatárom bolo plnením povinností mandatára vo vzťahu k žalovanému a súčasne reflektovalo zmenu právnej úpravy, keď prostriedky bytových domov museli byť vedené na osobitných účtoch, na rozdiel od doterajšieho stavu, keď sa viedli na spoločnom účte žalovaného, ktorý bol zároveň jeho podnikateľským účtom (účet č. XXX D. C.). Nie je preto pravdou, že sa tak stalo v rozpore s mandátnou zmluvou, prípadne svojvoľným konaním žalobcu. Pokiaľ ide o uznanie dlhu, žalobca uviedol, že tu žalovaný uvádza výhrady voči vlastnému uznávaciemu prejavu, ktorý klasifikuje ako nulitný a neúčinný. Žalobca má za to, že uznanie dlhu obsahuje všetky esenciálne náležitosti respektíve ich absenciu v súdnom konaní nikto nenamietal. Žalovaný v konaní namietal len nesprávnosť jednotlivých položiek uvedených v uznaní dlhu. Jeho námietky tak zostali len voči výške uznaného dlhu a nie aj voči právnemu základu jeho vzniku. Predmetné uznanie dlhu je tak platným právnym úkonom, nakoľko obsahuje aj právny dôvod vzniku záväzku - § 16 ods. 7 zákona o vlastníctve bytov, aj jeho výšku. Z jeho obsahu je zrejmé, že predmetom uznania bola celá suma nevyčerpaných prostriedkov vzťahujúca sa na celý bytový dom C.. R. XX-XX D. H. a teda celková suma uznania patrila všetkým vlastníkom bytov a nebytových priestorov, ktorí sú

zároveň podielovými spoluvlastníkmi bytového domu. Zo samotného uznania dlhu vyplýva diferenciácia jednotlivých nárokov, keďže v prvej časti dokumentu žalovaný s poukazom na § 16 ods. 7 uznáva dlh z titulu zostatku ROUBF a zároveň sa zaväzuje predložiť tvorbu a čerpania FPÚaO vyhotoviť do 30.10.2001. To potvrdzuje, že minimálne z formálneho hľadiska išlo o 2 rôzne inštitúty (FPÚaO a ROUBF), či záväzky/uznať dlh z titulu § 16 ods. 7 a vykonať konečné vyúčtovanie FPÚO za rok 2001 ku dňu ukončenia správy, hoci účel použitia týchto prostriedkov bol identický. Predmetom uznania bola teda dlžná suma z titulu neprevedeného ROUBF. Tento dlh v čase uznania existoval (stav k 31.12.2000) a preto sa žalobca domnieva, že uznanie dlhu žalovaného zaväzuje. Záväzok žalovaného voči vlastníkom vyplývajúci z uznania dlhu z 02.10.2001 však nie je predmetom vymáhania v tomto konaní. Uznáním dlhu v tomto konaní žalobca len preukazoval stav zostatku finančných prostriedkov bytového domu ku dňu 31.12.2000 a predmetom konania bola pohľadávka vyplývajúca z konečného z vyúčtovania ku dňu skončenia správy za obdobie od 01.01.2001 do 31.12.2001 (voči ktorým vlastníci započítali svoje pohľadávky uhradené z prostriedkov FÚO, stavy vzájomných záväzkov a ich špecifikáciu preukazuje potvrdenie zo dňa 15.03.2002). Právnym dôvodom záväzku žalovaného bola zmluva o výkone správy, a ako pohľadávku z konečného vyúčtovania podľa článku VIII bod 1 písm. b) a c) zmluvy o výkone správy, túto nie je možné kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie. V ďalšom žalobca poukázal na to, že pokiaľ žalovaný namietá relevantnosť potvrdenia o konečnom finančnom vysporiadaní ku dňu skončenia správy k 31.12.2001 z 15.03.2002, žalobca uviedol tento dôkaz ako podporný, čiastky, ktoré bol žalovaný vlastníkom ku dňu skončenia správy povinný vysporiadať, sú doložené listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise. Potvrdenie o konečnom finančnom vysporiadaní z 15.03.2002, vystavil mandatár v mene mandanta na základe vtedy platnej mandátnej zmluvy z 15.02.2001, ktorá platila do 27.03.2002 a následne podľa mandátnej zmluvy, ktorá bola uzavretá 27.03.2002, z ktorého ale len podporne vyplýva výška zostatku na fonde opráv ku dňu skončenia správy domu žalovaným, a teda samotný základ nároku je nespochybniteľný a vyplývajúci z účtovnej evidencie a listiny uznanie dlhu a zostatkov odsúhlasených žalovaným samotným 12.03.2003. K sumám uvedeným v potvrdení zo dňa 15.03.2002 žalobca v konaní doložil doklady preukazujúce výšku zostatku v potvrdení. Námieta žalovaného pohľadom položky faktúry SBD BA IV (podľa bodu 3 potvrdenia z 15.03.2002) je nedôvodná, zálohy vlastníci poukazovali na účet žalovaného, nakoľko bol fakturačným miestom. Žalobca v potvrdení vyúčtováva práve náklady za obdobie, dokedy bol dom ešte v správe žalovaného a teda fakturačné miesto je práve SBD BA IV - ide o faktúry do 31.12.2001, ktoré prišli a boli uhradené po 31.12.2001 a týkajú sa obdobia do 31.12.2001. V prípade znaleckého posudku vypracovaného pre účely trestného konania (príloha číslo 29 k ZP č. X/XXXX) žalovanému je dobre známa skutočnosť, že toto konanie bolo zastavené z dôvodov, že orgány činné v trestnom konaní prišli k záveru, že skutok sa nestal.

7. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba zrušiť.

8. V prejednávanej veci sa pôvodní žalobcovia (vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu na O.. C. R. XX-XX D. H.) podanou žalobou domáhali voči žalovanému zaplata sumy 185.760,77 Sk s príslušenstvom, z titulu povinnosti žalovaného, po ukončení výkonu správy bytového domu, previesť nevyčerpané prostriedky určené na údržbu a opravu domu na fond prevádzky, údržby a opráv domu. Svoj nárok opierali o listinný dôkaz - uznanie dlhu žalovaným zo dňa 02.10.2001 a potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní FPÚP zo dňa 15.03.2002, z ktorých mal vyplývať dlh žalovaného vo výške 185.760,77 Sk. Súd prvej inštancie právny nárok žalobcu (po pripustení zmeny účastníka konania na strane žalobcu, v konaní ako žalobca vystupuje Správcovské bratislavské združenie) kvalifikoval ako nárok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, keď mal zato, že z ustanovenia § 8 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. účinného ku dňu ukončenia správy bytového domu žalovaným, nevyplývala zákonná povinnosť žalovaného previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu. Jeho povinnosť previesť tento zostatok teda nebola zákonnou povinnosťou (ako zákonná povinnosť bola zavedená až novelou č. 367/2004 Z.z. s účinnosťou od 1. júla 2004 - § 8 a ods. 2 posledná veta citovaného zákona), ale povinnosťou z titulu vydania bezdôvodného obohatenia - titulom právneho dôvodu, ktorý odpadol, keďže ukončením výkonu správy odpadol dôvod spravovania majetku vlastníkov (§ 451 o.z.). Nárok žalobcu potom považoval súd prvej inštancie za premlčaný, keďže žalobca získal preukázateľne vedomosť o výške dlhu najneskôr dňa 15.03.2002, čo vyplýva z potvrdenia o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu prevádzky, údržby opráv za B. XXXX z toho istého dňa. Dvojročná subjektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia potom uplynula dňa 15.03.2004. Žalobca podal návrh na súd až dňa 21.12.2004, teda oneskorene. Keďže žalovaný sa premlčania dovoľal, premlčané právo nebolo možné žalobcovi priznať. K predĺženiu plynutia premlčacej lehoty nedošlo ani uznaním dlhu zo dňa 02.10.2001, keďže toto nespĺňalo náležitosti v zmysle § 558 občianskeho zákonníka. Z

uznania dlhu nevyplývala výška práve žalovanej sumy a nebol z neho zrejmy ani neuhradený zostatok. Napokon uznanie dlhu nezohľadňuje stav ku dňu skončenia správy žalovaným, keď výška dlhu bola vyčíslená ku dňu 31.12.2000. Po ukončení správy žalovaný žiadny dlh neuznal.

9. Žalobca, až v podanom odvolaní uviedol, že sa svojho nároku domáha titulom splnenia si zmluvnej povinnosti vyplývajúcej pre žalovaného z ustanovenia článku VIII bod 1 písm. b) a c) zmluvy o výkone správy uzavretej medzi jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na ulici C. R. XX-XX D. H. a žalovaným, ako správcom tohto bytového domu. Preto sa nárok premlčuje v trojročnej premlčacej dobe. V citovanom článku zmluvy o výkone správy sa uvádza, že pri ukončení správy odovzdá správca vlastníkom a) do dňa ukončenia správy všetku projektovú a písomnú dokumentáciu od príslušného objektu, b) do 31.05. nasledujúceho roku vyúčtovanie za predchádzajúce obdobie, c) ku dňu ukončenia správy prevedie zostatok na fonde ROUBF na účet vlastníkov. Napriek tomuto tvrdeniu, žalobca doposiaľ nepredložil zmluvu o výkone správy, na ktorú sa odvoláva. V súdnom spise (č.l. 329) je síce založená zmluva o výkone správy č. G.-XXXX/XXX/XXX/XX, zo dňa 02.03.1999, z ktorej článku VIII vyplývajú vyššie uvedené povinnosti žalovaného, avšak táto sa vzťahuje k správe bytového domu na T. O. Č.. XX D. H.. Je teda zrejme, že žalobca doposiaľ nepredložil zmluvu o výkone správy, na ktorú sa odvoláva, a z ktorej má vyplývať zmluvná povinnosť žalovaného, ktorej plnenia sa v tomto súdnom konaní domáha. Vzhľadom na uvedené, až po predložení tejto zmluvy, bude možné posúdiť právnu kvalifikáciu uplatňovaného nároku, a to aj s ohľadom na možné premlčanie žalovaného nároku. Preto rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý kvalifikoval žalovaný nárok, ako nárok z titulu bezdôvodného obohatenia, je v tomto smere (štádiu konania) predčasné. Napriek uvedenému, odvolací súd nesúhlasí s názorom žalobcu, že súd prvej inštancie aplikoval reštriktívny výklad ustanovenia § 8 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z.. Odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie, že citované ustanovenie, účinné ku dňu zániku výkonu správy žalovaným, neukladalo žalovanému povinnosť previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu. Za tohto stavu bolo na žalobcovi, aby svoj nárok právne kvalifikoval, a uviedol, z akého právneho dôvodu sa domáha žalovaného plnenia (čo uviedol až v odvolaní). Žalobca v pôvodnej žalobe síce uvádza, že si žalovaný nesplnil povinnosť ku dňu zániku správy previesť zostatok FPÚO na nového správcu, avšak svoj nárok uplatňoval žalobou na plnenie (na zaplatenie peňažnej sumy - dlhu) s poukazom na právny úkon - uznanie dlhu zo dňa 02.10.2001. Nebolo teda zrejme, či žalobca v podanej žalobe žiadal, aby bola žalovanému uložená povinnosť previesť zostatok prostriedkov FPÚO na nového správcu titulom zákonnej alebo zmluvnej povinnosti, príp. sa domáhal vydania majetku vlastníkov tzv. vindikačnou žalobou, alebo sa domáhal zaplatenia peňažného dlhu, opierajúceho sa o právny titul - uznávací prejav žalovaného. Zo žaloby potom nebol jednoznačný jej právny dôvod (vzhľadom na nedostatočný popis rozhodujúcich skutočností - §79 O.s.p. účinného do 30.06.2016), t.j. z čoho žalobca odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitimáciu v spore. Nebolo zrejme, či žalobca odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitimáciu od porušenia zákonnej príp. zmluvnej povinnosti žalovaným (t.j. povinnosti previesť zostatok prostriedkov FPÚO), od vlastníckeho práva vlastníkov bytov na vydanie veci (peňazí) patriacej jej vlastníkovi - tzv. vindikačná žaloba, od nespĺnenia povinnosti žalovaným zaplatiť uznaný dlh, alebo titulom vydania bezdôvodného obohatenia, prípadne náhrady škody. Všetky vyššie uvedené nároky totiž mohli vyplývať zo skutkového stavu popísaného žalobcom. Ako už bolo uvedené, v čase zániku správy žalovaným, zákon č. 182/1993 Z.z. vo svojom ustanovení §8 neukladal priamo povinnosť previesť zostatok nevyčerpaných prostriedkov FPÚO na nového správcu, avšak z obsahu predloženej zmluvy o výkone správy uzavretej so žalovaným (hoci týkajúcej sa iného bytového domu - na T. O. v H.; žalobca však tvrdí, že zmluvy rovnakého obsahu sa vzťahujú aj na tento bytový dom, hoci túto skutočnosť doposiaľ nepreukázal) takáto povinnosť žalovanému vyplýva. Rovnako v tomto smere bolo smerodajné preukázanie, či sa ku dňu zániku správy na účte FPÚO vedenom v banke nachádzali nejaké prostriedky a aká bola ich výška, konkrétne vzťahujúca sa k predmetnému bytovému domu. V prípade, ak nevyčerpané prostriedky FPÚO, ktorých výšku je žalobca povinný preukázať, sa ku dňu zániku správy žalovaným na predmetnom účte nenachádzali, nemožno žalovať na ich vydanie (vindikačnou žalobou - § 126 ods. 1 Obč. zák.), resp. domáhať sa uloženia zmluvnej povinnosti (čl. VIII zmluvy o výkone správy) previesť ich zostatok na účet nového správcu, pretože nemožno uložiť „nemožnú - nesplniteľnú“ povinnosť, (t.j. ak žalovaný už nedisponuje prostriedkami FPÚO vo vlastníctve jednotlivých vlastníkov bytov napr. preto, že ich minul, nie je možné požadovať ich vydanie vindikačnou žalobou od nevlastníka - § 126 Obč. zák. alebo ich prevod na účet nového správcu, keďže tieto prostriedky už boli spotrebované). V takomto prípade by tak žalobcovi zostal voči žalovanému nárok na zaplatenie dlhu titulom náhrady škody. Preto bude v ďalšom konaní potrebné, aby žalobca jasne zdefinoval, aký nárok podanou žalobou uplatňuje a tento aj preukázal (t.j. či sa domáha vydania veci (peňazí) vindikačnou žalobou od nevlastníka, zaplatenia dlhu s poukazom na jeho uznanie prípadne z iného titulu, resp. sa domáha

uloženia povinnosti, či už zmluvnej alebo zákonnej, previesť zostatok prostriedkov FPÚO na nového správcu, prípadne vydania bezdôvodného obohatenia (zadržovanie peňazí bez právneho dôvodu - t.j. zánikom správy odpadol právny dôvod hospodáriť s prostriedkami FPÚO) alebo náhrady škody (spotrebovanie prostriedkov FPÚO samotným žalovaným). Uvedené má potom vplyv aj na plynutie premlčacích dôb, keďže žalovaný vzniesol v konaní námietku premlčania uplatneného nároku. Až po ustálení predmetu žaloby žalobcom bude možné viesť dokazovanie potrebným smerom. Ako už bolo uvedené, smerodajným bude predovšetkým dôkaz - výpis z účtu z banky, na ktorý vlastníci poukazovali platby do FPÚO ku dňu zániku správy žalovaným, na ktorom sa mali nachádzať nevyčerpané prostriedky FPÚO vlastnícky patriace jednotlivým vlastníkom bytov a nebytových priestorov bytového domu na C.. R. XX-XX D. H., ako i zistenie, či sa predmetné prostriedky na tomto účte nachádzajú aj v súčasnosti, resp. čo s nimi žalovaný urobil. Zároveň bude potrebné vysporiadať sa aj so záverom znalkyne, ktorá vo svojom znaleckom posudku na strane 9 (č.l. 149 spisu) uvádza, že „...skutočnú správu domu vykonával na základe uzatvorenej zmluvy žalobca a tento otvoril za uvedený dom samostatný bankový účet v U. H., Z..G.. s dispozičným právom pre žalobcu. Na tento účet boli aj nasmerované mesačné zálohové platby vlastníkov bytu. Bytový dom aj po odchode zo správy žalovaného k 31.12.2001 si ponechal pôvodný účet v U. H., Z..G.. a novým správcom sa stalo Správcovské bratislavské družstvo, ktoré s týmto účtom aj do tejto doby plne disponovalo. Zároveň však znalkyňa v posudku uvádza, že účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX D. U. H., Z..G.. je vedený až od 01.01.2002, t. j. od prvého dňa po ukončení výkonu správy žalovaným. Na druhej strane z výpisu tohto účtu (č.l. 376 spisu) vyplýva, že podľa posledného výpisu z 31.12.2001 (t.j. posledný deň výkonu správy žalovaným) bola na účte suma 354.998,18 Sk. Bude preto potrebné preveriť, na akom účte sa ku dňu ukončenia výkonu správy žalovaným, nachádzali peňažné prostriedky vlastníkov bytov a nebytových priestorov, kto mal právo s týmto účtom disponovať, a ak by išlo o účet vedený v U. H., Z..G.. (Č..XXXXXXXXXX/XXXX) zistiť, kedy bol tento účet skutočne zriadený, kto mal právo s týmto účtom disponovať, či na tento účet boli poukazované platby vlastníkov bytov a nebytových priestorov a vysporiadať sa so skutočnosťou ako je možné, že účet mal byť vedený až od 01.01.2002, hoci sa ku dňu 31.12.2001 na ňom nachádzala suma 354.998,18 Sk. Ak sa zistí, že ku dňu zániku správy bytového domu žalovaným boli peňažné prostriedky vlastníkov (FPÚO) vedené na predmetnom účte v U. H., bude potrebné zistiť ich skutočnú výšku k tomuto dňu, ako aj to, kto s týmto účtom v tomto čase mohol disponovať a ako sa naložilo s peňažnými prostriedkami uloženými na tomto účte po zániku správy bytového domu žalovaným. Inými slovami bude potrebné preveriť pravdivosť tvrdenia žalovaného, že zostatok na účte domu vedený D. U. H. vo výške 354.998,18 Sk si bytový dom vzal k novému správcovi, a teda zostatok peňažných prostriedkov vo vlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov bol prevedený na nového správcu (viď vyjadrenie žalovaného na č.l. 49 spisu). Rovnaké skutočnosti bude potrebné zistiť aj v prípade, ak by sa v konaní preukázalo, že peňažné prostriedky vlastníkov bytov a nebytových priestorov ku dňu zániku správy žalovaným, sa nachádzali na inom bankovom účte, napr. bankovom účte v C., Z..G.. Č.. Ú.. XXX/XXXX. Až po preverení vyššie uvedených skutočností bude možné prijať záver o opodstatnenosti uloženia povinnosti žalovanému previesť zostatok prostriedkov vo vlastníctve vlastníkov bytov a nebytového priestoru bytového domu C.. R. XX-XX D. H. na nového správcu.

10. Ako už bolo uvedené, z obsahu spisu doposiaľ vyplýva, že žalobca (napriek tomu, že v odvolaní tvrdí, že sa svojho nároku domáha z titulu porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného previesť zostatok peňažných prostriedkov vo vlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov na účet nového správcu) svoj nárok opiera predovšetkým o právny úkon - uznanie dlhu žalovaným zo dňa 02.10.2001. Inými slovami, svojho nároku sa domáha titulom zaplataenia uznaného peňažného dlhu. V tomto uznaní žalovaný uznal dlh voči žalobcovi ku dňu 31.12.2000 vo výške 315.613,55 Sk. Dňa 15.03.2002 žalovaný vydal potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní FPÚO za B. XXXX, v ktorom vyčíslil zostatok FPÚO ku dňu 31.12.2001 sumou 185.760,77 Sk (6.166,13 eur). Žalobca bez ďalšieho preukazovania skutočnej výšky dlhu uvádzal, že uznaním dlhu bola založená vyvrátená domnienka jeho existencie v čase uznania. Táto domnienka nebola v konaní zo strany žalovaného vyvrátená. Odvolací súd sa s právnym názorom žalobcu o platnosti právneho úkonu - uznania dlhu zo dňa 02.10.2001 nestotožňuje. Predovšetkým pre platnosť uznania dlhu sa vyžaduje existencia samotného dlhu. Dlužníkom je ten subjekt záväzkového právneho vzťahu, ktorý má povinnosť niečo plniť (§ 494 Obč. zák.). Predmetom plnenia dlžníka je dlh. Záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone (§ 489 Obč. zák.). Z platného záväzku je dlžník povinný niečo dať, konať, niečoho sa zdržať alebo niečo trpieť a veriteľ je oprávnený to od neho požadovať (§ 494 Obč. zák.).

Dlh, ktorý sa má uznávacím prejavom uznať, môže teda vzniknúť na základe rôznych právnych skutočností (napr. povinnosť zaplatiť kúpnu cenu z kúpnej zmluvy, vrátiť pôžičku spolu s príslušenstvom,

povinnosť nahradiť škodu v určitej výške, uhradiť subrogačný regres veriteľa v stanovenej výške a pod.) medzi dlžníkom a veriteľom. Právny dôvod vzniku dlhu musí spočívať na platnom právnom úkone alebo zákonom aprobovanej právnej skutočnosti; inak by bola následne uzavretá zmluva o uznaní dlhu neplatná. V posudzovanej veci mal dlh, ktorý bol predmetom uznania, predstavovať zostatok prostriedkov FPÚO bytového domu na O.. C.. R. XX-XX D. H. v čase trvania výkonu správy predmetného bytového domu žalovaným. Na správu domu sa zriaďuje spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ak vlastníci bytov a nebytových priestorov neuzavrú zmluvu o výkone správy s inou právnickou osobou alebo fyzickou osobou (ďalej len "správca"), najmä s bytovým družstvom (§ 6 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z.z. v znení k 31.12.2001). Vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome uzavrú so správcom písomnú zmluvu o výkone správy. Zmluva o výkone správy obsahuje najmä: a) vzájomné práva a povinnosti správcu a vlastníkov bytov a nebytových priestorov pri zabezpečovaní prevádzky, údržby a opráv domu, b) spôsob správy spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku, c) spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv (§ 8 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z.z.). Správca je povinný najneskôr do 31. mája nasledujúceho roka predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov správu o svojej činnosti za predchádzajúci rok, najmä o finančnom hospodárení, o stave spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, ako aj o iných významných skutočnostiach, ktoré súvisia so správou domu. Ak správca skončí svoju činnosť, je povinný 30 dní pred jej skončením, najneskôr v deň skončenia činnosti predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov správu o svojej činnosti a odovzdať všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu (§ 8 ods. 2 zák. č. 182/1993 Z.z. účinného k 31.12.2001). Vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome sú povinní v súlade so zmluvou o spoločenstve alebo so zmluvou o výkone správy prispievať na náklady spojené s prevádzkou, údržbou a opravami spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva, prípadne pozemku. Ak zmluva neustanovuje inak, znášajú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome náklady podľa veľkosti spoluvlastníckeho podielu (§ 5 ods. 1 písm. b/). Na účel uvedený v odseku 1 poukazujú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome preddavky mesačne vopred do fondu prevádzky, údržby a opráv, a to od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Výšku preddavku do fondu prevádzky, údržby a opráv si určia vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome spravidla vždy na jeden rok dopredu tak, aby boli pokryté predpokladané náklady spojené s prevádzkou domu, údržbou, opravami, prípadne zlepšením spoločných častí domu a spoločných zariadení domu. Spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv si určia vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome v zmluve o spoločenstve (§ 7 ods. 4 písm. f/) alebo v zmluve o výkone správy (§ 8 ods. 1 písm. c/).

11. Z citovaných ustanovení potom vyplýva, že prostriedky získané od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ktorými je tvorený Fond prevádzky, údržby a opráv predstavujú majetok (vlastníctvo) samotných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Ide o prostriedky vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome a teda tieto nemôžu predstavovať dlh správcu. Správca je len subjektom, ktorý s týmito prostriedkami hospodári v súlade s uzavretou zmluvou o výkone správy (obdobne ako banka pri vedení účtu svojho klienta, ani v takomto prípade banka nie je vlastníkom uložených peňazí na bankovom účte, ale ich len spravuje). Vo vzťahu k týmto prostriedkom FPÚO (k jeho tvorbe) správca bytového domu počas výkonu správy nevystupuje ako dlžník, nakoľko zo záväzkového vzťahu - z uzavretej zmluvy o výkone správy - mu nevplýva povinnosť vo vzťahu k týmto prostriedkom niečo dať, konať, niečoho sa zdržať alebo niečo trpieť. Vzhľadom na to správca bytového domu nemôže uznať ako svoj dlh zostatok peňažných prostriedkov na FPÚO, pretože tieto sú vo vlastníctve vlastníkov jednotlivých bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Dlhy na FPÚO môžu mať teda iba jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov, ktorí riadne a včas, v súlade so zmluvou o výkone správy, neprispievali na jeho tvorbu. Správcovi bytového domu, okrem práva a povinnosti starostlivého hospodárenia v súlade s uzavretou zmluvou o výkone správy, vo vzťahu k týmto prostriedkom nevzniká počas výkonu správy žiadna povinnosť plniť. Správca bytového domu teda nemôže mať počas výkonu správy dlh vo vzťahu k prostriedkom FPÚO, môže byť len zodpovedný za riadne hospodárenie s nimi. Správcovi vzniká povinnosť tieto prostriedky previesť na účet nového správcu až v prípade zániku správy, a to v čase zániku tejto správy - v danom prípade tým, že to bolo dohodnuté v zmluve o výkone správy (ak túto skutočnosť žalobca preukáže), alebo mu vzniká povinnosť ich vydať jednotlivým vlastníkom bytov (na základe podanej vindikačnej žaloby, ktorou sa vlastník domáha vydania veci od nevlastníka v čase po zániku správy), príp. mu vzniká povinnosť nahradiť škodu vlastníkom bytov, ak si správca vyššie uvedenú zmluvnú povinnosť nespĺnil a so zverenými prostriedkami hospodáril v rozpore s uzavretou zmluvou o výkone správy. Nemožno tu však hovoriť o dlhu správcu v právnom zmysle slova. Dlhy na strane žalovaného by teda mohol vzniknúť najskôr dňom ukončenia správy bytového domu, ak by

žalovaný a) odmietol previesť nevyčerpané prostriedky FPÚO na účet nového správcu, b) odmietal ich vydať jednotlivým vlastníkom, c) spôsobil vlastníkom bytov škodu tým, že s prostriedkami naložil v rozpore so zákonom č. 182/1993 Z.z., príp. uzavretou zmluvou o výkone správy. Ku všetkým uvedeným skutočnostiam, a tým aj k vzniku dlhu na strane žalovaného, by tak mohlo dôjsť najskôr dňom ukončenia správy, t.j. dňom 31.12.2001, resp. 01.01.2002.

Ak žalobca opiera svoj nárok o právny úkon - uznanie dlhu uskutočneného správcom bytového domu počas trvania výkonu správy, týkajúceho sa prostriedkov na FPÚO, jeho nárok vychádza z neplatného právneho úkonu. Ako už bolo uvedené vyššie, zostatok na FPÚO bez ďalšieho (t.j. bez bližšej špecifikácie právneho dôvodu tohto dlhu) nemôže byť dlhom správcu bytového domu (a už vôbec nie v čase riadneho fungovania a výkonu správy) vo vzťahu k vlastníkom bytov a nebytových priestorov, ale predstavuje samotné vlastníctvo vlastníkov jednotlivých bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Inými slovami, právnym úkonom - uznaním dlhu zo dňa 02.10.2001 žalovaný ako správca bytového domu, uznal svoj „nedlh“. Predpokladom platnosti právneho úkonu - uznania dlhu - je skutočnosť, že jeho predmetom je dlh v právnom zmysle slova. Bez existencie samotného dlhu nemôže dôjsť k jeho uznaniu. Následne takéto uznanie nezakladá ani vyvrátiteľnú právnu domnienku o jeho existencii v čase uznania, ani plynutie novej 10 ročnej premlčacej lehoty počítanej od uznania dlhu. Ako už bolo uvedené, k uznaniu dlhu došlo dňa 02.10.2001, t. j. v čase, kedy žalovaný vykonával riadnu správu bytového domu (v čase, kedy bol ešte povinný správu bytového domu vykonávať). V tomto čase žalovaný nemohol byť ničím dlžný vlastníkom bytov a nebytových priestorov, keďže výkon správy riadne prebiehal. Povinnosť previesť zostatok prostriedkov na FPÚO na účet nového správcu žalovanému vznikla až ku dňu ukončenia správy, v danom prípade dňa 31.12.2001. Až v tento deň (resp. nasledujúci deň 01.01.2002) by bolo možné hovoriť o nejakom dlhu žalovaného vo vzťahu k jednotlivým vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome (až týmto dňom mohol vôbec dlh žalovaného vzniknúť). Keďže uznanie dlhu zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku o jeho existencii v čase uznania, uznanie dlhu zo dňa 02.10.2001 nemôže byť platným právnym úkonom, keďže k tomuto dňu bol žalovaný stále oprávnený vykonávať správu predmetného bytového domu, a teda k tomuto dňu nemal povinnosť previesť zostatok na FPÚO na nového správcu. Keďže takúto povinnosť nemal, nemohol v tomto ohľade urobiť ani vyhlásenie o uznaní dlhu. Inými slovami, nie je možné uznať dlh v čase, kedy tento ani neexistuje. Uznanie dlhu zo dňa 02.10.2001 je teda neplatné, keďže v čase uznania žalovaný vo vzťahu k žalobcovi (resp. pôvodným žalobcom) žiadny dlh (dlh v právnom zmysle slova) nemal. Žalovaný mohol mať nanajvýš v tom čase len dlh z titulu spôsobenej škody za predpokladu, že by v čase uznania (02.10.2001) výška prostriedkov FPÚO nezodpovedala jej skutočnej výške, t.j. že by žalovaný s týmito prostriedkami, resp. ich časťou počas výkonu správy naložil v rozpore so zmluvou o výkone správy resp. zákonom č. 182/1993 Z.z.. V posudzovanom písomnom uznaní dlhu však ako právny dôvod jeho vzniku nie je dlh zo vzniknutej škody (z protiprávneho konania žalovaného), ale dlh je definovaný ako zostatok resp. výška prostriedkov FPÚO, ktorá však počas výkonu správy nemôže sama o sebe predstavovať dlh správcu bytového domu.

12. Vzhľadom k tomu odvolací súd zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. mu vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. V ňom bude súd prvej inštancie musieť vykonať dokazovanie na zistenie, či žalovaný má skutočne voči žalobcovi nejaký dlh, keď uznanie dlhu zo dňa 02.10.2001 ako i potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní FPÚO za B. XXXX ku dňu 31.12.2001 (v tomto potvrdení žalovaný neprejavil vôľu uznať dlh) nezakladajú vyvrátiteľnú právnu domnienku o existencii dlhu a jeho výške, ale môžu predstavovať len jeden z dôkazov preukazujúcich výšku zostatku peňažných prostriedkov na FPÚO k uvedeným dátumom. Skutočnú výšku zostatku však bude možné určiť až po vyhodnotení všetkých dôkazov nachádzajúcich sa v spise, t. j. bude potrebné sa vysporiadať aj s argumentáciou žalovaného, ktorý namieta existenciu ako i výšku tohto zostatku (viď závery odvolacieho súdu uvedené vyššie). V tomto smere smerodajným dôkazom bude výsledok zisťovania, na akom účte sa ku dňu ukončenia výkonu správy žalovaným nachádzali peňažné prostriedky vlastníkov bytov a nebytových priestorov, kto mal právo s týmto účtom disponovať, a ako sa s uvedenými prostriedkami vlastníkov bytov naložilo. Bude potrebné zistiť, či išlo o účet vedený v U. H., Z.G.. (Č.. XXXXXXXXXXX/XXXX), kedy bol tento účet skutočne zriadený, kto mal právo s týmto účtom disponovať, či na tento účet boli poukazované platby vlastníkov bytov a nebytových priestorov a vysporiadať sa so skutočnosťou ako je možné, že tento účet mal byť vedený až od 01.01.2002, hoci sa ešte ku dňu 31.12.2001 na ňom nachádzala suma 354.998,18 Sk. Ak sa zistí, že ku dňu zániku správy bytového domu žalovaným boli peňažné prostriedky vlastníkov (FPÚO) vedené na predmetnom účte v U. H., bude potrebné zistiť ich skutočnú výšku k tomuto dňu, ako aj to, kto s týmto účtom v tomto čase mohol disponovať a ako sa naložilo s peňažnými prostriedkami uloženými na tomto účte po zániku správy bytového domu žalovaným. Rovnaké skutočnosti bude potrebné zistiť aj v prípade,

ak by sa v konaní preukázalo, že peňažné prostriedky vlastníkov bytov a nebytových priestorov ku dňu zániku správy žalovaným, sa nachádzali na inom bankovom účte, napr. bankovom účte v C., Z..G.. Č.. Ú.. XXX/XXXX. Výška zostatku FPÚO predmetného bytového domu ku dňu zániku správy žalovaným, resp. akékoľvek pohyby s týmito prostriedkami zo strany žalovaného po ukončení správy by mali byť zaznamenané na výpisoch z týchto účtov. Keďže uznanie dlhu nemožno považovať za platný právny úkon (a teda nenastala ani vyvrátiteľná právna domnienka jeho existencie v čase uznania), dôkazné bremeno preukázania vyššie uvedených skutočností bude v konaní zaťažovať žalobcu. Až v prípade, ak žalobca v konaní preukáže, že na účte fondu (nie v pomocnej evidencii) boli peňažné prostriedky, nastupuje dôkazná povinnosť žalovaného, a to preukázať, či s nimi nakladal v súlade so zákonom, resp. zmluvou. Predtým však bude potrebné, aby žalobca najprv jasne definoval, čoho sa podanou žalobou domáha - právny titul (ak sa bude domáhať uloženia povinnosti žalovanému vyplývajúcej zo zmluvy o výkone správy - čl. VIII bod 1 písm. b) a c) bude potrebné, aby túto zmluvu aj predložil ako i posúdiť, či možno žalovanému z tohto titulu takúto povinnosť (t.j. povinnosť previesť zostatok na fonde ROUBF na účet vlastníkov) uložiť, ak by sa preukázalo, že na účte fondu ku dňu zániku správy neboli žiadne peňažné prostriedky.

13. Ohľadne žalovanej sumy 8.922,60 Sk (ide o časť zo sumy 185.760,77 eur) predstavujúcej podľa potvrdenia o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu prevádzky, údržby a opráv zo dňa 15.03.2002, faktúry SBD BA IV uhradené z účtu domu po 31.12.2001, odvolací súd uvádza, že žalobca je povinný v tomto smere bližšie definovať (špecifikovať), čoho konkrétne sa predmetná suma týka, a akým právnym titulom sa domáha jej zaplatenia od žalovaného. Ak by išlo o sumu (platby) za dodávky tepla, vody a pod. do bytového domu v období výkonu správy žalovaným, avšak k ich úhrade došlo až po zániku správy žalovaným, zo strany žalobcu, je otázne, prečo táto suma má predstavovať dlh žalovaného. Je predsa jedno, či faktúry za dodávky tepla, vody a pod. do bytového domu uhradí pôvodný alebo nový správca. Ak by sa táto povinnosť výlučne vzťahovala k žalovanému, avšak splnil by ju za neho žalobca, išlo by o skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia podľa § 454 Občianskeho zákonníka.

14. V novom rozhodnutí o veci súd prvej inštancie rozhodne o trovách prvoinštančného i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

15. Napadnutým uznesením zo dňa 5. apríla 2011, č.k. 9C/243/2005 - 110 súd prvej inštancie nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru ekonómia a manažment, oddielu účtovníctvo a daňovníctvo a vykonaním znaleckého úkonu poveril V.. S. W., Z. X, H.. Úlohou znalca bolo vyjadriť sa k otázkam: aké účty viedol žalovaný v súvislosti so správou bytového domu na ulici C.. R. Č.. XX-XX D. H., či existovala povinnosť rozdeľovať prichádzajúce platby vlastníkov a či bol žalovaným osobitne vedený účet fondu údržby a opráv objektu - tzv. fondový bankový účet a osobitne účet fondu prevádzky objektu - tzv. prevádzkový bankový účet, aká bola výška pohľadávok voči vlastníkom z titulu neplatenia platieb na prevádzku, aká bola výška pohľadávok voči vlastníkom z titulu neplatenia platieb na FÚO, či v rozhodnom období tvorba FPÚO podliehala rovnako ako úhrady za služby ročnému vyúčtovaniu, alebo bola jeho tvorba kumulatívna v 100 % účtovej výške a vyúčtovaniu podliehali výlučne úhrady za služby, v akej výške mal byť vytvorený fond prevádzky údržby a opráv uvedeného objektu ku dňu 30.10.2001, či zistená výška zodpovedá sume 438.044,86 Sk ako zostatok ROUBF k 31.12.2001 uvedený v listine - potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní zo dňa 15.03.2002 a porovnať zistenú výšku k 31.12.2001 s výškou odsúhlasených zostatkov ekonomickou námestníčkou žalovaného zo dňa 12.03.2003, či suma 315.613,55 Sk uvedená v listine - uznanie dlhu zo dňa 02.10.2001 zodpovedá stavu finančných prostriedkov uvedeného objektu ku dňu 31.12.2000, či boli realizované prevody zostatkov FUOP pri iných domoch v správe žalovaného, či existoval a v akej výške ku dňu ukončenia výkonu správy dlh žalovaného voči vlastníkom bytu z titulu nedoplatkov za byty vo vlastníctve žalovaného, či po dátume 20.05.2002 na účet žalovaného XXX/XXXX D. D. C. boli prijaté platby vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu z titulu nedoplatkov z ročného vyúčtovania za rok 2001, či po dátume 20.05.2002 boli z účtu žalovaného č. XXX/XXXX vedeného v C. poukázané platby vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu z titulu preplatiek z ročného vyúčtovania za rok 2001, uviesť výšku platieb hradených žalovaným dodávateľom služieb objektu po 01.11.2002 súvisiacich s výkonom správy uvedeného objektu do 30.10.2001, či a v akej výške konečné vyúčtovanie zohľadňuje zálohovú platbu vlastníkov navyše k 31.12.2000 z dôvodu zmeny spôsobu platenia preddavkov, či táto skutočnosť mala vplyv na vyúčtovanie platieb za obdobie roku 2001, zhodnotiť charakter podkladov predložených sporovými stranami z hľadiska autenticity a vierohodnosti účtovných podkladov a účtovnej závierky. Obom procesným stranám uložil povinnosť zložiť na účet súdu prvej inštancie preddavok v sume 350,- eur na trovy znaleckého dokazovania.

16. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca. Napadol ním výrok, ktorým mu bola uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Uviedol, že nesúhlasí s nariadením

znaleckého dokazovania. Nariadenie znaleckého dokazovania považuje za zámerné predlžovanie súdneho sporu zo strany žalovaného. Žalovaný počas celého konania nepredložil ani jeden písomný, historický autentický a hlavne podpísaný dôkaz, ktorý by spochybnil ním vystavené doklady potvrdzujúce nároky vlastníkov bytov. Ak by aj bol uznaný neexistujúci záväzok, je na dlžníkovi, aby preukázal neexistenciu tohto uznaného záväzku, inak bude nútený záväzok splniť. Žalobca má zato, že rozhodnutie súdu ustanoviť za danej dôkaznej situácie v konaní znalca, bez predchádzajúceho predloženia relevantných dokladov zo strany žalovaného, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť právnu domnienku založenú uznaním dlhu, a mohli byť vôbec predmetom odborného skúmania znalcom, je nesprávne, a tiež rozhodnutie o tom, že žalobca má znášať náklady spojené s vykonaním takéhoto dôkazu navrhovaného žalovaným.

17. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal uznesenie v napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

18. Podľa § 141 ods. 1 O.s.p. účinného do 30.06.2016 súd mohol uložiť povinnosť účastníkovi, u ktorého neboli podmienky pre oslobodenie od súdnych poplatkov, aby zložil preddavok na trovy dôkazu, ktorý navrhol alebo ktorý nariadil súd o skutočnostiach ním uvedených alebo v jeho záujme. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že rozhodnutie súdu závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, preto súd vo veci ustanovil znalca. Odvolanie nebolo prípustné proti uzneseniu, ktorým sa upravovalo vedenie konania (§ 202 ods. 3 písm. a) O.s.p. účinného do 30.06.2016). Za uznesenia, ktorým sa upravujú vedenie konania, sa považujú uznesenia, ktoré nemajú vplyv na rozhodnutie vo veci samej, týkajú sa otázok, ktoré v záujme hospodárneho vedenia konania vyžadujú rýchle riešenie, ale bez toho, aby odopretie možnosti odvolania mohlo byť na ujmu práv účastníka alebo tretej osoby a súd nimi nie je viazaný, čo znamená, že ich možno zmeniť bez toho, aby bolo možné podať odvolanie. Medzi uznesenia, ktorým sa upravuje vedenie konania, sa radí aj uznesenie o ustanovení znalca (§ 127 ods. 1 O.s.p. účinného do 30.06.2016). Žalobca v odvolaní dôvodil, že vykonanie znaleckého posudku (znaleckého dokazovania) je nadbytočné a len predlžuje dĺžku trvania sporu. Z uvedeného potom vyplýva, že dôvody odvolania skôr smerujú k samotnému rozhodnutiu súdu o nariadení znaleckého dokazovania. Ako už bolo uvedené vyššie, odvolanie voči uzneseniu o ustanovení znalca, resp. o nariadení znaleckého dokazovania odvolanie prípustné nebolo. Ak teda žalobca (napriek tomu, že napadol výrok o povinnosti zložiť preddavok na odmenu znalca) odvolanie odôvodnil dôvodmi, pre ktoré nemalo byť znalecké dokazovanie vôbec nariadené, bolo potrebné odvolanie považovať za nedôvodné. Napokon nariadenie znaleckého dokazovania (hoci navrhované žalovaným) bolo aj v záujme žalobcu, keď žalobca svoj nárok odvodzoval od uznania dlhu, ktoré je neplatným právnym úkonom. Za daného stavu potom dôkazné bremeno ohľadne existencie žalovanej pohľadávky zaťažuje práve žalobcu. Aj na preukázanie existencie pohľadávky žalobcu bolo predmetné znalecké dokazovanie nariadené. Preto bola splnená podmienka možnosti uložiť žalobcovi povinnosť zložiť preddavok na odmenu znalca, keďže znalecké dokazovanie bolo aj v jeho záujme. Žalobca napokon v odvolaní netvrdil, že sú u neho podmienky pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, o priznanie oslobodenia v konaní nežiadal, ani mu rozhodnutím súdu nebolo v konaní oslobodenie od poplatkov priznané postupom podľa § 138 O.s.p. účinného do 30.06.2016.

19. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).